

[Robert Mikkelsen.]

det var Tilfældet, kunde der ikke være Grund til at betale Erstatning en Gang til. Den højtærede Minister har nu sagt, at han ikke tror, Bestemmelsen vil blive praktiseret i ret mange Tilfælde, men han tør ikke hævde, at der ikke kan være Tilfælde, hvor der er Grund til at yde Erstatning, naar Tilbagekøbsretten falder bort. I Udvalget har der været overvejende Stemning for at bevare Bestemmelsen som foreslaaet, uanset at man jo en Gang tidligere, i 1904, da det drejede sig om Anlæg af Københavns Personbanegaard, ikke ydede nogen Erstatning for Bortfald af Tilbagekøbsret. Jeg vil som det ærede Medlem Hr. Hækkerup understrege, at der kun kan være Tale om at yde en saadan Erstatning, naar det virkelig dokumenteres, at der er ydet for lidt i første Omgang, og ud fra denne Betragtning har mit Parti kunnet acceptere Bestemmelsen.

Det er i Udvalget blevet oplyst, at der i Erstatning for Skødeklauselejemomme er udbetalt i alt ca. 40 Mill. Kr. Nu skal jo en stor Del af disse Ejendomme sælges, og i denne Forbindelse vil jeg gerne stille et Par Spørgsmaal. For det første vil jeg spørge, hvilken Pris man agter at sælge til. Jeg ser nemlig i en Avis — jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at man ved Salg af overtagne tyske Ejendomme nede i Sønderjylland sætter Købesummen til Ejendomsskyldværdien fra sidste Vurdering. Nu skulde Ejendomsskyldværdien ganske vist svare til Ejendommens Værdi i Handel og Vandel, men enhver ved jo, at det ikke er Tilfældet. Det var det ikke før, og det er heller ikke blevet det efter den seneste, den 9de Vurdering. Der er vist ikke mange Ejendomme her i Landet, i Særdeleshed ikke Landejendomme, der kan faas for en Pris, der svarer til Ejendomsskyldværdien, og det ved Staten udmærket godt, naar den ved nødvendige Anlæg optræder som Køber. Det forekommer mig derfor at være en lidet hensigtsmæssig Omgang med Statens Ejendomme, hvis man virkelig konsekvent, eller i hvert Fald i mange Tilfælde, sælger langt under den faktiske Handelspris, hvad man jo gør, hvis det er rigtigt, at der sælges for en Pris, der svarer til Ejendomsskyldværdien.

Det andet Spørgsmaal, jeg gerne vil rejse i denne Forbindelse, er, om det er rigtigt at optage de Beløb, der indkommer ved disse Salg, paa det ordinære Driftsbudget. Det er jo Beløb, der fremkommer som Tilbagebetaling af Midler udlagt for tysk Regining under Besættelsen, og der burde vel egentlig forholdes med dem ligesom med

Tilbagebetaling fra Værnemagere, fra tyske Konfiskationer m. v.

Med disse Bemærkninger kan jeg anbefale Lovforslaget med de af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker Udvalget for dets Arbejde og skal blot til det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen, der spørger, til hvilken Pris de Ejendomme, der sælges, skal afhændes, sige, at jeg maa gaa ud fra, selv om det bliver Finansministeriet, der kommer til at afhænde disse Ejendomme, at de paa ethvert Tidspunkt vil blive afhændet til den Værdi, de har i Handel og Vandel, uden egentlig Hensyn tagen til, hvilken Ejendomsskyld de maatte være ansat til.

Hvad Spørgsmaalet om Beløbenes Anvendelse angaar, vil jeg mene — skønt det jo ogsaa er et Spørgsmaal, der sorterer under Finansministeriet —, at de Beløb, der indkommer, ikke vil indgaa i Driften, men paa en særlig Konto.

Jeg anbefaler de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—9
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1
vedtoges uden Afstemning.

§ 10, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

§ 11
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2
vedtoges uden Afstemning.

§ 12, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

§§ 13—15
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.